

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΥΧΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 13—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῇ ἑξῆς. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Πρέπει νὰ καταργηθῇ ἡ χωροφυλακὴ.

Φαντασθῆτε ὅτι ἡ 'Εφημερίς εὐρίσκει ἀφορμὰς νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν χωροφυλακὴν Φαλήρου διότι ἐτήρησε λέγει, τάξιν κτλ. Ποῦ ζῇ τὸ φύλλον αὐτὸ διὰ νὰ ἀγνοῇ τὸν γενικὸν κανόνα ὅτι οὐδέποτε ἡ χωροφυλακὴ εἶναι στοιχεῖον τάξεως, τοῦναντίον πηγὴ ἀταξίας καὶ ἀδικημάτων; Διατί δὲν συμφωνοῦμεν ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι ἵνα ζητήσωμεν τὴν κατάργησιν αὐτοῦ τοῦ σώματος καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ὑπηρεσιῶν του διὰ τοῦ στρατοῦ τῆς ὑπηρεσίας; Εἰς κἀνὲν ζήτημα δὲν μποροῦμεν νὰ θέσωμεν τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τόπου ἄνω τῶν προσωπικῶν λόγων ἐνὸς χαιρετισμοῦ ἢ μιᾶς σχέσεως;

Εὐχαριστίας εἰς τὸ ἐν Φαλήρῳ ἀπόσπασμα τῆς χωροφυλακῆς, ἐνὸς παρρησιᾶς ἢ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς!

'Αλλὰ δὲν ἦσαν οἱ χωροφύλακες οἱ ἀπαγορεύοντες τοὺς ἄλλους νὰ παραπλέωσι τὴν ἀκτὴν;

'Αλλὰ δὲν ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἐμποδίζοντες τοὺς καρράγωγεις νὰ διέρχωνται διὰ τῆς παραλίας, ἥτις εἶναι ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένη ὡς δημοσία ὁδός;

Δὲν ἔλαβε μέτρα κατ' αὐτῶν ὁ Βασιλεὺς; ἀνακαλέσαι προσωπικῶς τὰς μωρὰς, τὰς αὐθαρέτους ἀπαγορεύσεις των;

Δὲν ἦσαν οἱ χωροφύλακες τοῦ Φαλήρου, ἐπὶ κεφαλῇ, ἔχοντες ὁλόκληρον ὑπομοίραρχον, οἵτινες διὰ προτιμήσεως παραλαβόντες ἐκ τοῦ θεάτρου ἐκ τριῶν πολιτῶν περιελθόντων εἰς ῥῆξιν ἓνα καὶ μόνον, νέον καλλίστης οἰκογενείας, υἱὸν ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ κράτους καὶ στρατιωτικοῦ, τὸν ὁποῖον ἔως οὗ ὁδηγήσωσιν εἰς τὰς σκηνὰς των τὸν ἐπλάκωσαν κατὰ γράμμα εἰς τὸ ξύλον, ἡγουμένου εἰς τὸ ἀνὴ ἱκὼν ἔργον αὐτοῦ τοῦ ὑπομοίραρχου;

Τί εἶναι αὐτὰ, κύριε Καμπούρογλε; Δὲν περιῆλθον εἰς τὰς ἀκοάς σου; Δὲν πονεῖς καὶ σὺ τοὺς συμπολίτας σου ὅταν ἐντὸς τοῦ θεάτρου, διότι ἔρχονται εἰς ἀπλὴν ῥῆξιν, δέρονται βασιβοζούρικα ὑπὸ 'Ελλήνων Ζαπτιέδων; Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ πάθῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιον;

Καὶ κατὰ τοιούτων ὀργάνων, ὀργάνων τῆς αὐθαιρείας καὶ τοῦ Τουρκισμοῦ, εὐρίσκεις ἀφορμὰς ν' ἀπονείμῃς εὐχαριστίας;

Ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν εἶναι φίλος σου, ζήτησον παρ' αὐτοῦ πληροφορίας νὰ μάθῃς τὰ ἄλλα τοῦ κ. ὑπομοίραρχου, περὶ οὗ ὅμως οὐδεμίαν ἐφημερίδα ἔγραψε τίποτε.

Καλὰ, ὁ κύριος Ἀγγελῆς ἢ ὁ Ἀγγελῆς τις κατὰ τὸ 'Εθνικὸν Πνεῦμα ἐπνίγη ἐξ ὑπερευαισθησίας καὶ προέβη εἰς ὅ, τι προέβη· ἀλλ' οἱ χωροφύλακες οἵτινες αὐτοδικοῦσι καὶ δέρονται ἐν μέσῳ ἀχρεῖω Φαλήρῳ, ἐν μέσῳ ἀχρεῖω Φαληρικῷ θεάτρῳ, τοὺς συμπολίτας σου δι' οὓς τόσον παθαίνεσαι, ἀπὸ τί πνίγονται;

Τί εἴμεθα λοιπὸν ἡμεῖς οἱ δημοσιογράφοι οἱ τεταγμένοι φρουροὶ τῆς εὐνομίας, ἐὰν δὲν εἴμεθα μηδαμνηοί, περιμένοντες νὰ πωλήσωμεν μουντζούρας, νὰ συνάξωμεν δεκάρας; Τί εἴμεθα εἰμὴ οἱ ἀχρεῖστεροι τῶν ἐπαγγελματιῶν ὅταν, ἀντὶ νὰ φρουρῶμεν τὰς ἐλευθερίας τοῦ τόπου, τὰς ἐπιβουλεύμεθα καὶ τὰς ὑπονομεύομεν;

Ὅταν σὺ καὶ ἐγὼ ἐνεδρεῦωμεν, οἱ ἄνθρωποι τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, τί θέλεις νὰ πράξουν ὁ Σιβιτανίδης καὶ οἱ ἀποκλειστικοὶ τῶν κομμάτων ἄνθρωποι;

Τότε ἂν θραύσωμεν αὐτὸ τὸ πορνικὸν ὄργανον τὸ καλούμενος γραφὶς καὶ ἂν γίνωμεν λουστροὶ, διὰ νὰ ἐμπνέσωμεν μεγαλειτέραν ὡς ἄνθρωποι ἐμπιστοσύνην καὶ πλεότερον ὡς πολῖται σεβασμόν.

Καταλήγοντες ζητοῦμεν:

Νὰ καταργηθῇ ἡ χωροφυλακὴ.

Διατί ἐν Πειραιεὶ καὶ ὄχι ἐν 'Αθήναις;

Διατί καὶ οἱ δύο σιδηρόδρομοι καὶ ὁ Λαρίσσης καὶ ὁ Πατρῶν νὰ φεύγωσιν ἀπὸ Πειραιῶς καὶ ὄχι ἀπ' 'Αθηνῶν; Ὅλων τοῦ κόσμου τῶν σιδηροδρόμων οἱ σταθμοὶ—καὶ ὄχι ἓνας ἢ δύο—ἀλλὰ εἴκοσι, εἰς τὸ Λονδίνον ἴσως τριακόσιοι—εἶναι ἐντὸς τῆς πρωτεύουσας. Πουθενὰ δὲν ἤκούσθη σιδηρόδρομος πρωτεύουσας ν' ἀρχίζῃ ἀπὸ ἄλλης πόλιν. Ὁ Πειραιεὺς ὡς πόλις, ὡς λιμὴν, ὡς ἐμπορεῖον νὰ ἔχῃ, μάλιστα, τὸν σταθμόν του· ἀλλὰ καὶ αἱ 'Αθῆναι, ὡς πρωτεύουσα,

ὡς κέντρον κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ, ἀκόμα καὶ διὰ τὴ ἐμπορίον της, νὰ ἔχη καὶ αὐτὴ τὸν ἰδικόν της σταθμόν.

Βεβαίως θὰ μᾶς παραπέμψουν εἰς τὸν ἤδη ὑπάρχοντα μικροσκοπικὸν σιδηρόδρομον Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, ἀλλὰ αὐτός, τὸν ὑποῖον λίαν εὐφυῶς ὁ συντάκτης τοῦ Ἀσμοδαίου ὠνόμασε μόστραν σιδηροδρόμου, τὸ πολὺ δυναμένην νὰ καταλάβῃ θέσιν ἐντὸς ὕαλωτοῦ, μὲ τὴν μίαν καὶ μόνην του γραμμὴν, τὰς μικρὰς δυνάμεις μηχανὰς του, μὲ τὸν σταθμόν του εἰς τοῦ διαβόλου τὴν ἄκρην, θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία μεγάλου σιδηροδρόμου; Ἐπειτα αὐτὸς εἶναι καὶ κατεσκευάσθη διὰ νὰ εἶναι σιδηρόδρομος τοπικοῦ χαρακτῆρος, τοπικῆς ἐπομένως κυκλοφορίας, οὔτε δύναται ν' ἀλλάξῃ προορισμόν, διότι θὰ ἐπέλθῃ σύγχυσις, δηλαδὴ θὰ κορυφωθῇ ἡ σύγχυσις, διότι ἤδη ἐπικρατεῖ τοιαύτη. Φαντασθῆτε τοῦς ἀπὸ Λαρίσσης, Διομοκοῦ, καὶ δὲν ξέρομεν πόθεν ἄλλοθεν ἀναριθμήτους ἐπιβάτας συγκρουομένους, δηλαδὴ συναντωμένους ἐν Φαλήρῳ μὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ Ἀσμενέου κτῆρι ἐξερχομένους θεατρίστας. Τί ἁρμονία ἔστι;

Ἀποσκευαί, ἐμπορεύματα, κάσαις, σῖτος, στρατός, ἐπιβάται τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ὅλαι αἱ πρὸς ἀναψυχὴν καταβάσαι εἰς Φάληρον γυναῖκές μας καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τέλους οἱ ἴδιοι, οἵτινες βεβαίως δὲν εἴμεθα τὰ ὑποζύγια τῶν γυναικῶν μας.

Εἶναι ἀπίστευτον ὅτι θὰ ἀνθέξῃ εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν κίνησιν ὁ παιδιακίστος αὐτός σιδηρόδρομος. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔλθουν εἰς ἁρμονίαν τὰ ἐμπορικὰ συμφέροντα μεγάλου σιδηροδρόμου μὲ τὴν διασκέδασιν τοῦ Φαλήρου καὶ τὸ πᾶν κ' ἔλα τοῦ Πειραιῶς. Καὶ ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι ἀπίστευτον, ἡ μὲν σιδηροδρομικὴ ἐποχὴ θ' ἀρχίζῃ ἀπὸ Πειραιῶς, μέχρι Πειραιῶς δὲ θὰ βασιλεύῃ τὸ κράτος τῶν ὄνων, τῶν ἵππων, τῶν κάρρων καὶ τῶν λαντῶ. Ζήτω πάλιν τὸ βασιλεῖον τοῦ κ. Κατσιμπαλῆ! Αὐτὸς καὶ σιδηρόδρομος, αὐτὸς καὶ βωδύμαξα!

Τί συμβαίνει λοιπόν, ὑπουργέ κ. Παππαμιχαλόπουλε, ὁ ὑπογράψας τὴν προκήρυξιν τοῦ συναγωνισμοῦ;

Τί συμβαίνει ἄνθρωπε πρακτικὴ τῶν Μολάων καὶ τῆς δεκάτης;

Δὲν εἰννεοῖται τίποτε ἀπ' αὐτὰ ἢ ὅτι ἐμαγνήτισαν ὁ Καζανέβ—Καζανέβ καὶ ὁ παντοπώλης Μητσόπουλος;

Πρέπει καθε τεμάχιον τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου νὰ μεταβληθῇ εἰς χρυσόν, διὰ νὰ συντελεσθῇ εἰς τὸ πρότυπον Βασιλείου κοντὰ εἰς ἄλλα θαύματα καὶ τὸ θαῦμα τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου;

Καὶ εἰς τὸν διάβολον τὰ συμφέροντα τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς συγκοινωνίας;

Αὐτὸ πρέπει, κύριε Παππαμιχαλόπουλε;

Λουτρά—Δημοτικαὶ ἀρχαὶ—Σφαγεῖα.

Αὐτὰ τὰ Λουτρά τοῦ Δαμασκηνοῦ φαίνεται ὅτι θὰ χρησιμεύσουν καὶ διὰ κάμποσους ἄλλους δημοσίους σκοπούς. Ὁ πρώτιστος βεβαίως θὰ εἶναι πάντοτε ὁ τῶν Λουτρῶν καὶ ἡ πρὸς τὴν καθαριότητα ἐξίς τῶν κατοίκων τῆς Κεκοπρίας. Ὡς ἐλέγομεν καὶ ἄλλοτε, ὅσον πλείοτερα τοιαῦτα κέντρα δημιουργοῦνται, τόσο νεαὶ τάξεις ἀνθρώπων λουομένων σχηματίζονται. Τὸ ἐν δὲν εἶναι ἀντιπολίτευσις τοῦ ἄλλου. Οἱ θαμῶνες τοῦ Φαλήρου οὐδέποτε θὰ μεταβῶσιν εἰς τοῦ Δαμασκηνοῦ· ἀλλὰ καὶ οἱ θαμιστὰι τοῦ τελευταίου οὐδέποτε θ' ἀναγνωρίσουν τὴν ὑπαρξίν τοῦ Φαλήρου. Τὸ παλαιὸν Φάληρον ἀγνοεῖ τὸ νέον καὶ αὐτὸ ἐκεῖνο. Αἱ σκηνογραφικαὶ ἐπὶ κάρρων κάθοδοι τῶν κατοίκων τῆς Πλάκας θὰ ἐξακολουθῶσι καὶ ἂν δέκα Δαμασκηνοὶ μεταβληθῶσιν εἰς δέκα θαλασσοπυγούς. Τί γίνεται λοιπόν; Αὐξάνουσιν οἱ μαγνήται καὶ ἕκαστος μαγνήτης ἔχει τὸν κύκλον καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐλξεώς του. Ὁ Δαμασκηνὸς ἔκαμεν ἤδη τὴν

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ.

VICO CAMPANE. (*)

Ὁ νεανίας τοῦ πρώτου πατώματος ρίπτει ἀπὸ τοῦ ἐξώστου δύο σόλδια πρὸς τὴν θυρῶν, παρακαλῶν αὐτὴν νὰ τῷ ἀγοράσῃ σίγαρον ἀπὸ τὸν ἀντικρὺ καπνοπώλην. Τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἐκεῖνη ἐκτελεῖ γογγύζουσα, διότι κατεγίνετο νὰ θηρεύῃ μικρὰ ἔντομα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς κόρης αὐτῆς, καὶ δὲν ἐπαρμόζει ν' ἀπαρρηχθῇ ἀπὸ τῆς εὐχαρίστου ταύτης διασκέδασεως. Ὁ εἰς τῶν φοιτητῶν ἐξῆλθε, καὶ, διευθετῶν τὴν ἐπιμελῶς δεδixασμένην κόμην του, ἔλαβε στάσιν περιπαθεσιάτην ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, καὶ τοῦτο διότι τοῦ ἀξιωματικοῦ ἢ σύζυγος, ξένη εὐειδὴς καὶ νέηλος, ἀναβεβλημένη λευκὴν πρωϊνὴν ἐσθῆτα, ἐξῆλθεν ἤδη καὶ ἐπισκοπεῖ περιέργως τὴν ὁδόν. Δύο γειτόνισσαι, ὧν οἱ ἐξώσταὶ κεῖνται ἀντικρὺς ἀλλήλων, προβαίνουν ταυτοχρόνως, ἡ μὲν κτενίζουσα τὴν λευκὴν αὐτῆς κόμην, ἡ δὲ τινάσσουσα ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τὰς σινδόνας τῆς κλίνης, καὶ ἄρχονται τῆς συνδιαλέξεως. Ἡ ἑτέρα αὐτῶν διηγεῖται τὸ ὄνειρόν της· εἶδε καθ' ὕπνου κύνα μελανόν, ὅστις τῇ ἤρ-

πασε τεμάχιον κρέατος ἀπὸ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ σύζυγός της τὸν κατεδίωξεν. Ἡ ἄλλη τὴν συμβουλεύει νὰ παίξῃ εἰς τὸ λαχεῖον τοὺς ἀριθμοὺς τοὺς ἀντιστοιχοῦντας εἰς τὰ ἀντικείμενα, ἅπερ κατ' ὄναρ εἶδε, διότι ἐν Νεαπόλει ὁ Μορφεὺς ἀποφέρει κατ' ἔτος σπουδαῖον ποσὸν εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, παρακινῶν διὰ τῶν ἀλλοκότων αὐτοῦ ὀπτασιῶν τοὺς ἀπλοϊκωτέρους νὰ παίζωσι τὸ περίσσευμα καὶ τὸ ὑστέρημα αὐτῶν εἰς τὸ λαχεῖον, ὅπερ καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα ἐκκυβεύεται εἰς ὀκτὼ τῶν μεγαλειτέρων τῆς Ἰταλίας πόλεων, πιστεύοντες ὅτι ὑποκρύπτεται χρησιμοδότης ἔννοια εἰς τὰς παραδόξους τοῦ ὄνειρου φάσεις.

— Πρέπει νὰ παίξῃ τὸ κρέας 18, καὶ τὸ τραπέζι 45.

— Καὶ τὸν σύζυγον 21.

— Σκύλος μαῦρος δὲν ἐνθυμοῦμαι τί ἀριθμὸν ἔχει.

— Οὐδ' ἐγὼ, τώρα νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν Don Peppi ? ! !

Ὁ δὲν Πιππίνος προβαίνει ἀπὸ τοῦ ἐξώστου. Εἶναι ὁ γέρων συνταξιούχος· φέρει κοιτωνίτην καὶ σκούφον στρογγύλον ἐπὶ κεφαλῆς. Ἰστέον ὅτι ἐν Νεαπόλει πάντες, ἀπὸ τοῦ εὐγενοῦς τοῦ κατοικοῦντος εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον τῆς λεωφόρου τῆς Κιατᾶς, μέχρι τοῦ ρωποπώλου τῆς ὁδοῦ Φορκέλλας, πάντες εἶναι don, ὡς γνήσιοι ἰθαλγοί. Τὸν ἐρωτοῦσι πρὸς τίνα ἀριθμὸν ἀντιστοιχεῖ ὁ μαῦρος σκύλος, πλὴν οὐδ' αὐτὸς ἐνθυμεῖται.

— Νὰ ἐξετάσω τὴν smorfia.

(*) Συνέχεια· ὅδε ἀριθ. 173.